

การลงโทษทางอาญาด้วยวิธีการเขียนของสาธารณรัฐสิงคโปร์ และปัญหาความสอดคล้องกับปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน*

ดิศรณ์ ลิขิตวิทย์วุฒิ**

๑. บทนำ

การนำตัวอาชญากรรมมาลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย และข่มขู่ยับยั้งมิให้บุคคลอื่นปฏิบัติตามนั้นเป็นมาตรการทางอาญาที่ทำให้อำนาจของรัฐนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ในการปราบปรามอาชญากรรม และคุ้มครองประชาชนให้พ้นจากอาชญากรรม เนื่องจากการลงโทษทางอาญานั้นจะส่งผลร้ายแก่ผู้กระทำความผิด ทั้งสิทธิและเสรีภาพ ไม่ว่าจะเป็นการจำคุกที่เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการเคลื่อนไหวร่างกาย หรือโทษปรับ และริบทรัพย์สินที่ส่งผลกระทบต่อฐานะทางเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตาม โทษทางอาญาที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตร่างกายของอาชญากรโดยตรง (corporal punishment) นั้นยังคงมีการถกเถียงถึงความชอบธรรมจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากแนวคิดที่ว่า รัฐสมัยใหม่ในยุคปัจจุบันนั้นต้องถูกจำกัดอำนาจด้วยหลักการสิทธิมนุษยชนที่ให้ความสำคัญแก่สิทธิขั้นพื้นฐานของปัจเจกชนที่จะไม่ถูกรัฐลงโทษอย่างทรมาน ทารุณโหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรมไม่ว่าด้วยเหตุใด ดังนั้น โทษทางอาญารูปแบบดังกล่าวจึงไม่ได้ถูกนำมาปรับใช้อย่างเป็นสากลทั่วโลก หากแต่มีการนำมาปรับใช้ในบางประเทศ โดยขึ้นอยู่กับนโยบายทางอาญาของรัฐนั้น ๆ เอง

ทั้งนี้ กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศสมาชิกอาเซียนนั้น ก็ได้มีข้อถกเถียงถึงโทษทางอาญาที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตร่างกายของอาชญากรโดยตรงประการหนึ่งที่ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันในระดับระหว่างประเทศ นั่นคือ การบังคับใช้โทษการเขียน (caning) ของสาธารณรัฐสิงคโปร์ ซึ่งเหตุที่มีการอภิปรายกันในประเด็นนี้กันอย่างหนัก ก็เนื่องจากปรากฏว่าเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๙๓ นาย Michael Fay วัยรุ่นชาวอเมริกัน ได้กระทำความผิดอาญาภายในประเทศสิงคโปร์ฐานทำให้ทรัพย์สินของรัฐและเอกชนเสียหาย (vandalism) โดยการใช้สีสเปรย์ที่ไม่อาจลบออกได้^๑ ตามมาตรา ๒(a)(i) แห่งรัฐบัญญัติ Vandalism Act^๒ โดยเขาถูกพิพากษาให้ต้องรับโทษด้วยการเขียนด้วยหวาย ๖ ครั้ง พร้อมจำคุก ๔ เดือน และปรับ ๓,๕๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์^๓ ด้วยเหตุการณ์ลงโทษด้วยการเขียนนี้ จึงส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในทางระหว่างประเทศกับสหรัฐอเมริกา เนื่องจากเหตุผลที่ว่ามาตรการดังกล่าวนั้นเป็นการทารุณโหดร้ายและขัดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อันเป็นการ

* บทความนี้เผยแพร่เมื่อวันที่ มกราคม พ.ศ.๒๕๖๒

** นักวิเคราะห์และจัดทำข้อมูลกฎหมาย ฝ่ายอาเซียนและกิจการต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๑ Firouzeh Bahrapour, "The Caning of Michael Fay: Can Singapore's Punishment Withstand the Scrutiny of International Law?," 10 *American University International Law Review* 1075, 1075.

^๒ Vandalism Act

Section 2 In this Act

"act of vandalism" means: (a) without the written authority of an authorised officer or representative of the Government or of the government of any Commonwealth or foreign country or of any statutory body or authority or of any armed force lawfully present in Singapore in the case of public property, or without the written consent of the owner or occupier in the case of private property: (i) writing, drawing, painting, marking or inscribing on any public property or private property any word, slogan, caricature, drawing, mark, symbol or other thing;

^๓ "ย้อนคดี "ไมเคิล เฟย์" เมื่อโจรมะกันชำนิทที่ เจอสิงคโปร์สั่งเขียน-จำคุก" สืบค้นจาก <https://www.posttoday.com/world/503984> เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๖๒

ละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นร้ายแรง ซึ่งในการนี้ นาย Bill Clinton ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาในขณะนั้นก็ได้ตอบโต้ด้วยการประณามมาตรการดังกล่าวและปฏิเสธคำเชื้อเชิญของรัฐบาลสิงคโปร์ในการเป็นเจ้าภาพการประชุมองค์การการค้าโลก^๔

จากข้อเท็จจริงที่เป็นกรณีศึกษาข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า การลงโทษทางอาญาวิธีการเช่นนี้ มีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องความชอบธรรมและความสอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างรัฐได้ หากมีการนำไปปรับใช้กับคนชาติของรัฐอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนด้วยกัน ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงจะได้ทำการศึกษาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการลงโทษทางอาญาของประเทศสิงคโปร์ ตลอดจนถึงประวัติความมา และเงื่อนไขการบังคับใช้ของการลงโทษด้วยการเขียนของประเทศสิงคโปร์ แล้วจึงจะได้วิเคราะห์ปัญหาในเรื่องดังกล่าวและเสนอแนวทางแก้ไขต่อไป

๒. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการลงโทษทางอาญาของประเทศสิงคโปร์

สาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีประชากรหลากหลายเชื้อชาติ ประกอบด้วยชาวจีนร้อยละ ๗๖ ชาวมาเลเซียร้อยละ ๑๓.๗ ชาวอินเดียร้อยละ ๘.๔ และอื่น ๆ ร้อยละ ๑.๙^๕ ด้วยเหตุนี้ระบบกฎหมายจึงได้รับอิทธิพลทั้งเชิงจื้อจากชาวจีน และกฎหมายจารีตประเพณีมุสลิมจากชาวมาเลเซียเสียส่วนใหญ่^๖ ซึ่งส่งผลรัฐบาลมีนโยบายในการบังคับใช้กฎหมายที่ค่อนข้างเด็ดขาดและเข้มแข็ง^๗ อย่างไรก็ตาม ในเวลาต่อมา ประเทศสิงคโปร์ก็ได้ตกเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ จึงส่งผลให้ได้รับอิทธิพลทางความคิดเกี่ยวกับนิติศาสตร์และระบบกฎหมายคอมมอนลอว์อังกฤษมาโดยปริยายอีกด้วย^๘ แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้นำมาใช้เป็นกฎหมายของสิงคโปร์โดยสมบูรณ์เสียทีเดียว หากแต่นำมาใช้เพียงเท่าที่เหมาะสมและไม่ขัดแย้งวัฒนธรรมจารีตประเพณีของชาวสิงคโปร์ดั้งเดิม^๙

จนกระทั่งปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ประเทศสิงคโปร์ก็ได้รับเอกราชจากประเทศอังกฤษ อันเป็นผลให้รัฐบาลต้องทำการรวมชาติให้เป็นปึกแผ่นอีกครั้งพร้อมกับการรับมือจากความหลากหลายทางเชื้อชาติที่เพิ่มขึ้น ความขัดแย้งระหว่างประชาชนในประเทศแต่คราวจึงไม่ได้เป็นเพียงการพิพาทธรรมดาทั่วไป หากแต่มีเรื่องของเชื้อชาติ วัฒนธรรมเข้ามาข้องเกี่ยวอยู่ด้วยเสมอ ด้วยเหตุนี้ เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้งที่ยืดเยื้อกับความหลากหลายทางเชื้อชาติ ซึ่งอาจเป็นปัญหามานปลายในภายภาคหน้า การบังคับใช้กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศสิงคโปร์จึงมีความเด็ดขาด เข้มงวด และเคร่งครัดอย่างมาก^{๑๐}

^๔ William Branigin, "Singapore's Relations with U.S. still sore" retrieved on 16 January 2019 from https://www.washingtonpost.com/archive/politics/1994/05/14/singapores-relations-with-us-still-sore/c0277441-64a8-4699-8dd1-600787340431/?noredirect=on&utm_term=.387ac72f231b

^๕ "ลักษณะประชากรสิงคโปร์" สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๒ จาก http://www.asean thai.net/ewt_news.php?nid=3147&filename=index

^๖ Firouzeh Bahrapour, *supra note 1*, p.1078.

^๗ Brian C. Smith, "Singapore: A Model of Urban Environmentalism in Southeast Asia", 16 *Hastings International and Comparative Law Review* 123, 126 (1992).

^๘ Azman Soh & Murugaiyan, "Introduction to Singapore Law & Legal System," retrieved on 25 October 2018 from <https://www.sma.org.sg/Uploadedlmg/files/CMEP/Health%208.pdf>; p. 3.

^๙ Richard J. Ferris Jr, "Aspiration and Reality in Taiwan, Hong Kong, South Korea, and Singapore: An Introduction to the Environmental Regulatory System of Asia's four New Dragons," 4 *Duke Journal of Comparative & International Law* 125, 173 (1993)

^{๑๐} Firouzeh Bahrapour, *supra note 1*, p.1079.

ทั้งนี้ อำนาจอรัฐต่าง ๆ ในการลงโทษทางอาญา รวมถึงประเทศสิงคโปร์นั้นก็ได้ได้มีการกีดกันแต่เพียงกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิดเพียงเท่านั้น หากแต่ยังมีภารกิจในการจำกัดอำนาจรัฐไม่ให้ใช้อำนาจดังกล่าวมีความรุนแรงจนเกินสมควรอีกด้วย ซึ่งบทกฎหมายที่จำกัดอำนาจรัฐเช่นนี้ก็คือรัฐธรรมนูญนั่นเอง

รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์มีฐานะเป็นกฎหมายลำดับศักดิ์ที่สูงที่สุด^{๑๑}เช่นเดียวกับรัฐธรรมนูญของประเทศอื่น ๆ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองกับสิทธิขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ของประชาชน ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในเสรีภาพ สิทธิที่จะไม่ตกเป็นทาสหรือถูกใช้บังคับแรงงาน หลักประกันในกฎหมายอาญาที่จะไม่ถูกบังคับใช้ย้อนหลังและการดำเนินคดีซ้ำสอง หลักความเสมอภาค สิทธิที่จะไม่ถูกพรากเสรีภาพในการเคลื่อนไหวร่างกาย เสรีภาพในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น เสรีภาพในการชุมนุม สิทธิในการนับถือศาสนา และสิทธิในการศึกษา^{๑๒}

อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญของประเทศสิงคโปร์ไม่ปรากฏบทบัญญัติสิทธิที่จะไม่ถูกลงโทษโดยการทรมาน ไร้มนุษยธรรม หรือทารุณโหดร้าย (right to freedom from torture, inhuman, or degrading punishment) รับรองเอาไว้เป็นลายลักษณ์อักษรแต่อย่างใด แม้ว่าจากประวัติศาสตร์จะได้ปรากฏว่าภายหลังจากที่ประเทศสิงคโปร์เป็นเอกราชและประกาศตนเป็นสาธารณรัฐสำเร็จ คณะกรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญได้เสนอบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิดังกล่าวแก่รัฐบาลแล้วก็ตาม^{๑๓}

ด้วยเหตุนี้ การลงโทษทางอาญาที่มีลักษณะของการทรมาน ไร้มนุษยธรรม หรือทารุณโหดร้ายจึงยังคงชอบด้วยกฎหมายภายในของสิงคโปร์ ซึ่งแม้จะไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาาระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่ต่อต้านการลงโทษลักษณะดังกล่าวและได้รับการยอมรับว่าเป็นมาตรฐานสากล เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights: UDHR) ข้อบทที่ ๕^{๑๔} กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights: ICCPR) ข้อบทที่ ๗^{๑๕} หรือ อนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการทรมาน และการกระทำอื่น ๆ ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention Against Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment: CAT)^{๑๖} แต่เนื่องจากประเทศสิงคโปร์ไม่ได้ให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาาระหว่างประเทศดังกล่าว

^{๑๑} Constitution of the Republic of Singapore

Section 4 This Constitution is the supreme law of the Republic of Singapore and any law enacted by the Legislature after the commencement of this Constitution which is inconsistent with this Constitution shall, to the extent of the inconsistency, be void.

^{๑๒} Constitution of the Republic of Singapore Part IV Fundamental Liberties Section 9-16

^{๑๓} Firouzeh Bahrapour, *supra note 1*, p.1080.

^{๑๔} Universal Declaration of Human Rights

Article 5 No one shall be subjected to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

^{๑๕} International Covenant on Civil and Political Rights

Article 7 No one shall be subjected to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment. In particular, no one shall be subjected without his free consent to medical or scientific experimentation.

^{๑๖} Convention Against Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment

Article 16 Each State Party shall undertake to prevent in any territory under its jurisdiction other acts of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment which do not amount to torture as defined in article 1, when such acts are committed by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity. In particular, the obligations contained in articles 10, 11, 12 and 13 shall apply with the substitution for references to torture of references to other forms of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

เลยแม้แต่ฉบับเดียว เพราะฉะนั้น จึงไม่มีพันธกรณีที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย หรือยกเลิกโทษทางอาญา ที่เป็นการทรมาน ไร้มนุษยธรรม หรือทารุณโหดร้าย แต่อย่างใด

ด้วยเหตุดังที่ได้กล่าวข้างต้น จึงส่งผลให้ประเทศสิงคโปร์ยังคงมีการลงโทษทางอาญาด้วยการเขียนอยู่ในระบบกฎหมายของตนเองจนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีรายละเอียดดังจะได้อธิบายในลำดับต่อไป

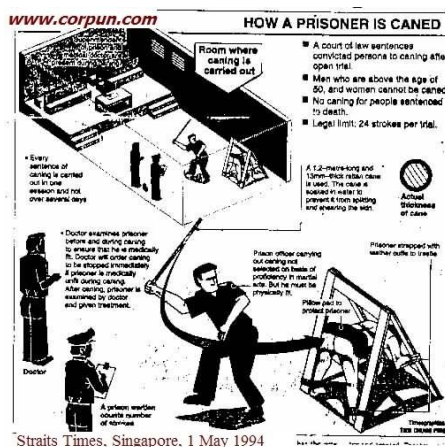
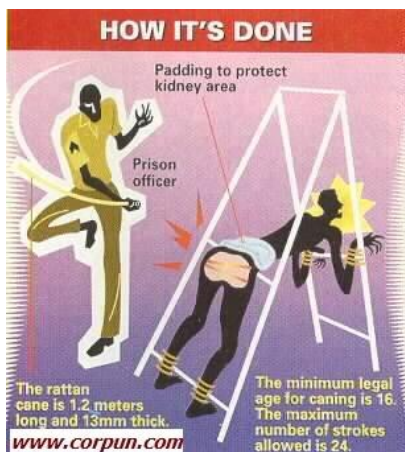
๓. การลงโทษทางอาญาด้วยการเขียนของสาธารณรัฐสิงคโปร์

ในส่วนนี้จะได้อธิบายข้อความทั่วไป และ ข้อจำกัดในการบังคับใช้ การลงโทษทางอาญาด้วยวิธีการเขียนของสาธารณรัฐสิงคโปร์

๓.๑ ข้อความทั่วไป

การลงโทษทางอาญาด้วยวิธีการเขียนนั้นเป็นผลมาจากอิทธิพลของกฎหมายอังกฤษในช่วงที่ประเทศสิงคโปร์ตกเป็นอาณานิคม โดยมีวัตถุประสงค์เพียงประการเดียวเพื่อใช้ลงโทษประชาชนฐานกระทำความผิดเป็นผู้ฝึกฝัดคอมมิวนิสต์ด้วยการกระทำใด ๆ ที่แสดงออกถึงสัญลักษณ์ หรือข้อความใด ๆ ที่สะท้อนถึงแนวคิดทางการเมืองลัทธิคอมมิวนิสต์^{๑๗} ในอดีตขอบเขตการบังคับใช้โทษรูปแบบดังกล่าวจึงถูกจำกัดไว้อย่างอย่างแคบเพียงกรณีเดียวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในเวลาต่อมา การลงโทษด้วยวิธีการเขียนนั้นได้ถูกขยายขอบเขตการบังคับใช้กว้างขวางขึ้นอย่างมาก^{๑๘} ถึง ๑๑ ลักษณะความผิดด้วยกัน คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด ความผิดเกี่ยวกับการเข้าเมือง ความผิดเกี่ยวกับธุรกรรมทางการเงิน ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับการลักพาตัว ความผิดเกี่ยวกับการขนส่ง และความผิดเกี่ยวกับระเบียบในเรือนจำ^{๑๙}

ทั้งนี้ การเขียนนั้นจะดำเนินการโดยถอดเสื้อผ้านักโทษให้อยู่ในสภาพเปลือยเปล่า และจับตรึงไว้กับแท่นโดยยืนกางขาโค้งตัวไปข้างหน้า จากนั้นเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ก็จะได้ใช้ต้นหวายชุบน้ำพาดเข้าไปที่บริเวณก้นของนักโทษ ต้นหวายนั้นจะบาดผิวหนังจนเลือดออกสร้างความเจ็บปวดอย่างมากจนกระทั่งในบางกรณีอาจทำให้นักโทษนั้นถึงกับหมดสติได้เลยทีเดียว นอกจากนี้ยังทิ้งแผลเป็นไว้ในบริเวณที่พาดอีกด้วย^{๒๐}

^{๑๗} Firouzeh Bahrapour, *supra* note 1, p.1085.

^{๑๘} *Ibid.*, p.1086.

^{๑๙} "Offences for which Judicial Caning is Available in Singapore" retrieved on 18 January 2019 from <https://www.corpun.com/sgjur2.htm>

^{๒๐} "Teen-Ager Caned in Singapore Tells of the Blood and the Scars" retrieved on 18 January 2019 from <https://www.nytimes.com/1994/06/27/us/teen-ager-caned-in-singapore-tells-of-the-blood-and-the-scars.html>

๓.๒ ข้อจำกัดในการบังคับใช้

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศสิงคโปร์ (Criminal Procedure Code) ได้กำหนดเงื่อนไขของการบังคับใช้โทษการเขี่ยนไว้ โดยมีข้อพิจารณา ๔ ประการ ดังนี้

๑) การมีส่วนร่วมในกระบวนการลงโทษของแพทย์

การลงโทษด้วยวิธีการเขี่ยนจะต้องมีแพทย์เข้าร่วมด้วยเสมอ แพทย์ในกระบวนการลงโทษนั้น มีหน้าที่ในการตรวจร่างกายของผู้ต้องหาเพื่อให้ยืนยันได้ว่า ร่างกายของนักโทษที่ถูกเขี่ยนจะสามารถทนทานการเขี่ยนไปได้จนเสร็จสิ้น^{๒๑} ทั้งนี้ หากปรากฏว่าระหว่างที่ลงโทษนั้นจำเลยเกิดหมดสติ แพทย์ก็มีหน้าที่ที่จะต้องทำให้นักโทษฟื้นขึ้นมาอีกครั้งเพื่อรับการลงโทษต่อจนครบจำนวนครั้งการเขี่ยนที่ศาลกำหนด^{๒๒}

๒) บุคคลที่ได้รับการยกเว้น

กฎหมายยกเว้นโทษการเขี่ยนไม่ให้ใช้บังคับกับแก่บุคคล ๓ ประเภทคือ ผู้หญิง นักโทษประหารชีวิต และชายผู้มีอายุเกินกว่า ๕๐ ปีขึ้นไป^{๒๓} ทั้งนี้เหตุผลที่ได้รับการยกเว้นก็เนื่องมาจากว่า ในทางการแพทย์นั้นอธิบายว่า ผู้หญิง และชายผู้มีอายุเกินกว่า ๕๐ ปี ขึ้นไปนั้นมีร่างกายที่อ่อนแอเกินกว่าที่รับความร้ายแรงในการเขี่ยนได้ ส่วนกรณีของนักโทษประหารนั้นก็เนื่องมาจากว่าบุคคลดังกล่าวจะต้องโทษถึงแก่ชีวิตอยู่แล้วนั่นเอง

๓) ขนาดของหวายที่ใช้ในการเขี่ยน

กฎหมายได้กำหนดไว้ว่าหวายที่จะใช้ในการเขี่ยนในกรณีทั่วไปนั้นจะต้องมีเส้นผ่านศูนย์กลางไม่เกิน ๑.๒๗ เซนติเมตร แต่ถ้าหากเป็นกรณีเด็กหรือเยาวชนเป็นผู้รับโทษจะต้องใช้หวายที่มีขนาดเล็กเบา^{๒๔}

๔) จำนวนครั้งสูงสุดในการเขี่ยน

กฎหมายได้กำหนดจำนวนครั้งสูงสุดในการเขี่ยนเอาไว้ที่ ๒๔ ครั้งสำหรับผู้ใหญ่ และ ๑๐ ครั้งสำหรับเด็กหรือเยาวชน^{๒๕}

^{๒๑} Firouzeh Bahrapour, *supra note 1*, p.1086.

^{๒๒} Singapore Criminal Procedure Code

Section 331 Medical officer's certificate required

(1) The punishment of caning may be inflicted only if a medical officer is present and certifies that the offender is in a fit state of health to undergo such punishment. (2) If, during the execution of a sentence of caning, the medical officer certifies that the offender is not in a fit state of health to undergo the rest of the sentence, the caning must be stopped.

^{๒๓} Singapore Criminal Procedure Code

Section 325 Execution of sentence of caning forbidden in certain cases

The following persons shall not be punished with caning:

(a) women; (b) men who are more than 50 years of age at the time of infliction of the caning; and (c) men sentenced to death whose sentences have not been commuted.

^{๒๔} Singapore Criminal Procedure Code

Section 329 Mode of executing sentence of caning

(3) The rattan shall not be more than 1.27 centimetres in diameter. (4) In the case of a juvenile, caning shall be inflicted with a light rattan.

^{๒๕} Singapore Criminal Procedure Code

Section 330 Caning not to be carried out by instalments

(2) The maximum number of strokes of the cane that can be inflicted on the offender at any one time is 24 strokes for an adult and 10 strokes in the case of a juvenile.

ทั้งนี้ แม้ประเทศสิงคโปร์จะสามารถกำหนดรูปแบบโทษทางอาญาให้มีลักษณะทารุณ โหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรมได้โดยชอบด้วยกฎหมายภายในของตน และไม่อยู่ภายใต้บังคับของความตกลงระหว่างประเทศ UDHR ICCPR และ CAT ก็ตาม แต่อย่างไรก็ดี ในภายหลัง ก็ได้ปรากฏว่า ประเทศสิงคโปร์ได้เข้าเป็นภาคีปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (ASEAN Human Rights Declaration: AHRD) ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ค.ศ. ๒๐๑๒^{๒๖} และมีบทบัญญัติไม่ให้มีการลงโทษทางอาญาที่ทารุณโหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี ตามข้อ ๑๔^{๒๗} ด้วยเหตุนี้ กรณีดังกล่าวจึงมีปัญหาวาทะการเขียนของสิงคโปร์ น่าจะขัดแย้งกับปฏิญญาดังกล่าว ในส่วนต่อไปจึงจะได้ทำการวิเคราะห์ปัญหา และเสนอแนวทางแก้ไขต่อไป

๔. บทวิเคราะห์

ในส่วนนี้จะได้ทำการวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษวิธีการเขียนของสาธารณรัฐสิงคโปร์ และความไม่สอดคล้องกับปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน จากนั้นจึงจะได้เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อไป

๔.๑ ปัญหาความไม่สอดคล้องกับปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

แม้ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (AHRD) ที่จัดทำขึ้นโดยคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลอาเซียน ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (ASEAN Intergovernmental Commission on Human Rights: AICHR) จะแสดงเจตนารมณ์ของอาเซียนในการส่งเสริม และคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และสะท้อนถึงลักษณะเฉพาะของอาเซียนที่มีความแตกต่างในด้านการเมือง สังคมและวัฒนธรรม แต่ทั้งนี้ เนื่องจากปฏิญญาดังกล่าวฉบับนี้เป็นเพียงเอกสารทางการเมืองที่ไม่มีข้อผูกพันตามกฎหมาย หากแต่เป็นเพียงแนวทางให้ประเทศสมาชิกรับไปใช้ในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายภายในแต่เพียงเท่านั้น^{๒๘} ดังนั้น แม้ประเทศสิงคโปร์จะได้มีการลงนามในปฏิญญาดังกล่าว แต่ก็ไม่มีพันธกรณีที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขหรือยกเลิกการลงโทษทางอาญาที่เป็นการทรมาน ทารุณโหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรมแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้การลงโทษทางอาญาด้วยวิธีการเขียนของประเทศสิงคโปร์ จึงยังคงสามารถดำรงอยู่ในระบบกฎหมายภายในของประเทศสิงคโปร์ได้แม้จะไม่สอดคล้องกับ ปฏิญญา AHRD ข้อ ๑๔ เนื่องจากมีลักษณะที่เป็นการทรมาน ทารุณโหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรมก็ตาม

อย่างไรก็ดี แม้ปฏิญญา AHRD จะไม่ก่อให้เกิดพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศในการที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับปฏิญญาดังกล่าวก็ตาม แต่ปฏิญญา AHRD นั้นก็มีเจตนารมณ์ในการรักษามาตรฐานสิทธิมนุษยชนตามหลักสากล รวมทั้งสร้างมูลค่า เพิ่มเติมจากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR) ปฏิญญาดังกล่าวฉบับนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของอาเซียนที่ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเพื่อประโยชน์ในระยะยาวของประชาชนและภูมิภาคอาเซียน^{๒๙} การที่ประเทศสิงคโปร์ยังคงโทษการเขียนไว้ในระบบกฎหมายในขณะที่ประเทศสมาชิกอื่น ๆ ส่วนใหญ่ไม่ยอมรับรูปแบบการลงโทษดังกล่าวไว้ใน

^{๒๖} SHAIK, Siraj Aziz, "From aversion to acceptance: Evolution of the Asean human rights agenda, Asian Business & Rule of Law initiative retrieved on 21 January 2019 from https://ink.library.smu.edu.sg/cgi/viewcontent.cgi?article=1023&context=sol_aprl

^{๒๗} ASEAN Human Rights Declaration

Article 14 No person shall be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

^{๒๘} กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, "ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน" สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๖๒ จาก http://aichr.org/?dl_name=AHRD_Booklet_FIN_13June.pdf

^{๒๙} *Ibid.*

ระบบกฎหมายภายในของตานั้น หากปรากฏว่าได้มีการบังคับโทษการเขียนเข้ากับพลเมืองของประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นแล้ว กรณีดังกล่าวนั้นก็อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งและความไม่มั่นคงในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในระหว่างประเทศสมาชิกด้วยกันเอง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความร่วมมือในประชาคมอาเซียนด้านอื่น ๆ ตามมาอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ทำนองเดียวกับเหตุการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับประเทศสหรัฐอเมริกาตามที่ผู้เขียนได้นำเสนอ

๔.๒ แนวทางการแก้ไขปัญหา

แม้ว่าโทษทางอาญาการเขียนของประเทศสิงคโปร์จะเป็นโทษทางอาญาที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตร่างกายของอาชญากรโดยตรง อันถูกจัดอยู่ในโทษที่มีลักษณะเป็นการทรมาน ทารุณโหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรม แต่อย่างไรก็ดี เราต้องไม่ลืมว่า “โทษประหารชีวิต (capital punishment)” ที่ยังคงได้รับการยอมรับและมีการใช้บังคับตามกฎหมายภายในของประเทศสมาชิกอาเซียนในหลายประเทศนั้น ก็เป็นโทษทางอาญาที่มีลักษณะดังกล่าวเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น โทษทางอาญาที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตและร่างกายของผู้กระทำความผิดนั้น อาจไม่ใช่โทษที่มีลักษณะเป็นการทรมาน ทารุณโหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรม ที่ยอมรับไม่ได้เสียทุกกรณี

ทั้งนี้ มีข้อสังเกตว่า ประเทศสมาชิกอาเซียนที่มีการกำหนดโทษประหารชีวิตนั้น ได้มีการจำกัดการปรับใช้ไว้แต่เฉพาะกรณีความผิดอาญาร้ายแรง เช่น การฆาตกรรม ปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย เพราะฉะนั้น จึงจะเห็นได้ว่าข้อพิจารณาที่ทำให้โทษประหารชีวิตยังคงได้รับการยอมรับอยู่นั้นคือ “หลักความได้สัดส่วน (proportionality)” นั่นเอง กล่าวคือ เมื่อโทษประหารชีวิตสร้างความเสียหายแก่ผู้กระทำความผิดอย่างสูงสุดคือ ความเสียหายต่อชีวิต ความเสียหายแก่สังคมที่ผู้กระทำได้ก่อขึ้นที่ได้สัดส่วนกับโทษประหารชีวิตจึงต้องเป็นกรณีที่ผู้กระทำสร้างความเสียหายแก่สังคมอย่างร้ายแรง โทษประหารชีวิตจึงต้องถูกจำกัดไว้ใช้กับกรณีที่บุคคลมีพฤติกรรมที่สร้างความเสียหายแก่สังคมที่เกินจะให้อภัยจริง ๆ เท่านั้น

เมื่อพิจารณาขอบเขตการบังคับใช้โทษการเขียนของประเทศสิงคโปร์แล้วจะพบว่า โทษดังกล่าวนี้ หากแต่ถูกนำไปปรับใช้อย่างกว้างกับฐานความผิดถึง ๑๑ ลักษณะ ซึ่งรวมไปถึงความผิดที่ไม่ร้ายแรงหรือทำให้ชีวิตร่างกายผู้อื่นได้รับความเสียหาย เช่น การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิดเกี่ยวกับธุรกรรมการเงิน เป็นต้น การกำหนดโทษการเขียนไว้สำหรับฐานความผิดลักษณะเช่นนี้จึงไม่ได้สัดส่วนระหว่างความร้ายแรงของโทษการเขียนและความเสียหายของสังคมอันเกิดจากการกระทำความผิด จึงไม่สอดคล้องกับ “หลักความได้สัดส่วน”^{๓๐} และส่งผลให้โทษการเขียนของสาธารณรัฐสิงคโปร์นั้นไม่เป็นที่ยอมรับในทางระหว่างประเทศ ดังนั้น เหตุการณ์การลงโทษเขียน Mark Finley สำหรับการกระทำความผิดฐานทำให้ทรัพย์สินเสียหายโดยการพนันสี่สเปย์ เมื่อปีค.ศ. ๑๙๙๓ จึงถูกประณามจากประชาคมระหว่างประเทศ

ดังนั้น แนวทางในการแก้ไขปัญหาก็ให้โทษการเขียนให้มีความสอดคล้องกับปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชนมากขึ้นนั้นอาจกระทำได้โดยที่ประเทศสิงคโปร์ไม่จำเป็นต้องยกเลิกกฎหมาย แต่จำต้องแก้ไขเรื่องของขอบเขตฐานความผิดที่อยู่ภายใต้บังคับโทษการเขียนให้แคบลงโดยจำกัดขอบเขตการปรับใช้ไว้แต่เฉพาะความผิดอาญาร้ายแรงที่สร้างความเสียหายแก่ความมั่นคงของรัฐ ชีวิตร่างกายของผู้อื่น เพียง

^{๓๐} Firouzeh Bahrapour, *supra* note 1, p.1076.

เท่านั้น กรณีดังกล่าวนี้ก็ทำให้โทษการเขียนนั้นได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของฐานความผิด และเป็นที่ยอมรับในประชาคมระหว่างประเทศดังเช่นโทษประหารชีวิตนั่นเอง

๕. บทสรุป และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการลงโทษทางอาญาด้วยวิธีการเขียนของสาธารณรัฐสิงคโปร์ และปัญหาความสอดคล้องกับปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ผู้เขียนมีบทสรุปและข้อเสนอแนะดังนี้

๕.๑ บทสรุป

การลงโทษทางอาญาด้วยวิธีการเขียนของสาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นรูปแบบการลงโทษที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตร่างกายของอาชญากรโดยตรง อันถูกจัดอยู่ในโทษที่มีลักษณะเป็นการทรมาน ทารุณโหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรม ซึ่งต้องห้ามตามความหมายของอนุสัญญาาระหว่างประเทศสากลหลายฉบับ แต่ทั้งนี้ เนื่องจากประเทศสิงคโปร์ไม่ได้เป็นภาคีกับอนุสัญญาดังกล่าว เพราะฉะนั้นจึงไม่มีพันธกรณีระหว่างประเทศจะต้องแก้ไขหรือยกเลิกโทษการเขียนแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ได้ปรากฏว่า ประเทศสิงคโปร์ได้เข้าเป็นภาคีปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชนในภายหลัง ซึ่งแม้จะเป็นเพียงเอกสารทางการเมืองที่ไม่ก่อให้เกิดพันธกรณีระหว่างประเทศให้ต้องแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องก็ตาม แต่เมื่อปฏิญญาดังกล่าวนั้นก็มีเจตนารมณ์ในการรักษามาตรฐานสิทธิมนุษยชนตามหลักสากลและประเทศสิงคโปร์ได้ให้สัตยาบันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว รัฐบาลสิงคโปร์ก็ควรมีการแก้ไขปรับปรุงหรือยกเลิกโทษการเขียนนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับปฏิญญาและไม่ให้เกิดประเด็นปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในภูมิภาคอาเซียนภายภาคหน้า

๕.๒ ข้อเสนอแนะ

ผู้เขียนเห็นว่า ประเทศสิงคโปร์อาจยกเลิกโทษการเขียนเพื่อให้สอดคล้องกับปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อย่างไรก็ตาม หากไม่ประสงค์จะยกเลิกโทษการเขียน ก็ควรแก้ไขปรับปรุงโดยการจำกัดขอบเขตการบังคับใช้ไว้เพียงกับแต่เฉพาะฐานความผิดอาญาที่สร้างความเสียหายแก่ความมั่นคงของรัฐ หรือชีวิตร่างกายของบุคคลอื่นเท่านั้น เนื่องจากโทษทางอาญาที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตร่างกายของผู้กระทำความผิดนั้นมีความร้ายแรง จึงสมควรนำไปใช้กับเฉพาะความผิดอาญาที่สร้างความเสียหายแก่สังคมอย่างร้ายแรง เพื่อให้เป็นไปตามหลักสัดส่วน ทำนองเดียวกับการกำหนดโทษประหารชีวิตโดยจำกัดไว้เฉพาะกับการกระทำอันเป็นความผิดอาญาร้ายแรงนั่นเอง